

Sygn. akt II CSK 149/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa A. J.

przeciwko L. R.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 23 czerwca 2015 r., sygn. akt III Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 1- 4 k.p.c.).

W sprawie nie występują podstawy pozwalające na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, mimo że pozwany powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadność skargi. W odniesieniu do przesłanki pierwszej, stwierdzić należy, że niezbędne jest, aby przedstawione zagadnienie spełniało ustawowy wymóg istotności a więc było takim zagadnieniem, którego rozwikłanie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy ale też czy też przede wszystkim powinno mieć znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia spraw podobnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, nie publ.). Taka sytuacja w sprawie nie zachodzi. Skarżący formułując zagadnienie domaga się wypowiedzi Sąd Najwyższego czy nabywca nieruchomości, aby uniknąć zarzutu, iż nabywając nieruchomość był w złej wierze (art. 6 ustawy o księgach wieczystych i hipotece) powinien dokonać w szczególności tych czynności faktycznych, które skarżący wymienia w zapytaniu, a więc m.in. czy ma obowiązek weryfikowania pod względem autentyczności dokumentów stanowiących podstawę wpisu, w tym sprawdzania zgodności wypisów aktów notarialnych z oryginałami przechowywanymi przez notariusza lub archiwum. Jednocześnie, powołując się na przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżący zarzuca naruszenie art. 6 powołanej ustawy przez przypisanie mu złej wiary, ponieważ nie był w stanie dokonać i nie dokonał tychże czynności, a zatem, w jego ocenie, sąd wykreował model starannego działania odbiegający od wymaganego na gruncie art. 355 § 1 k.c.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że w sprawie nie może występować zagadnienie prawne i jednocześnie te same powody, które strona traktuje jako zagadnienie, nie mogą prowadzić do konkluzji o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Obie te przesłanki występują w logicznej rozłączności, tak więc

w sprawie albo występuje istotne zagadnienie prawne, którego rozstrzygnięcie będzie decydować o wyniku sprawy albo rozstrzygnięcie zapadło z taką obrazą prawa, że uzasadniona jest przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Ta zaś przesłanka nie odnosi się do spraw, w których rozstrzygnięcie zostało oparte na błędnej subsumcji czy wadliwej wykładni prawa materialnego lub procesowego, lecz do spraw, w których zapadłe orzeczenie może być kwalifikowane jako bezprawne. Taka ocena ma być przy tym dokonana wprost, bez wnikliwej analizy, ponieważ wadliwość orzeczenia musi być tu widoczna od razu, dla każdego przeciętnego prawnika. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. Rzeczą skarżącego było, więc wskazanie nie tylko konkretnych, naruszonych, jego zdaniem, przez sąd przepisów, ale przede wszystkim przytoczenie odpowiednich argumentów wyjaśniających, dlaczego te przepisy zostały w tak bezdyskusyjny sposób naruszone (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.). Uzasadnienie tej przesłanki skargi kasacyjnej, nader skąpe, nie prowadzi do wniosku o jej wystąpieniu.

Brak też podstaw do przyjęcia, że sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne wyczerpuje pojęcie, scharakteryzowanego wyżej, istotnego zagadnienia prawnego. Sąd Najwyższy wypowiadał się już w kwestii rozumienia złej wiary na gruncie art. 6 ustawy o księgach wieczystych i hipotece i orzecznictwo w tej materii przytoczył, aprobuując je, Sąd Okręgowy. Skarżący nie wykazał, że istnieje potrzeba dokonania wykładni po raz kolejny, nie wykazał, że dotychczasowa budzi poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. Oczekiwanie, że Sąd Najwyższy wskaże, jak to wynika z treści zapytania, konkretne czynności faktyczne, których dokonanie czy też zaniechanie pozwala na ocenę istnienia dobrej lub złej wiary nabywcy prawa, nie jest oczekiwaniem na rozwikłanie istotnego, abstrakcyjnego, zagadnienia prawnego, ale oczekiwaniem na rozstrzygnięcie sprawy przez sąd trzeciej instancji, którym Sąd Najwyższy, rozstrzygający skargę kasacyjną, nie jest.

Mając na uwadze powyższe należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

